

Štěpán Kučera

Dobrodružné romanetto

Kuklův klan

John

Štěpán Kučera

Kuklův klan

Dobrodružné romanetto

V letu, Praha 2013
První vydání

Kapitoly

1.	5
2.	20
3.	31
4.	45
5.	54
6.	67

ISBN 978-80-87791-19-6 (PDF)

ISBN 978-80-87791-20-2 (ePub)

ISBN 978-80-87791-21-9 (mobi)

Štěpán Kučera, 2013

Daniela Dymokurská, 2013

Štefan Švec, 2013

1.

Zdeněk seděl u Ducha, před sebou dvojku rulandského, četl obtahy příštího vydání literární přílohy, kterou vedl, a vpisoval do článků korekturní značky. Marek si sedl na vedlejší stoličku, barmanka před něj postavila Kozla a vrátila se k umývání sklenic.

„Dneska do redakce přišly čtyři nové sbírky poezie,“ vzdychl Zdeněk a odložil korektury. „Jednu pochválím, jednu zaříznu a dvě rovnou vyhodím. Proč už dneska nikdo nenapíše něco doopravdy, jako kdysi? Kde je Goethe? Kde sou mladý Wertherové?!“ Marek mrkl na barmanku, ta nenápadně zdvihla čtyři prsty; tolik vín stačil Zdeněk vypít před jeho příchodem. Marek pochopil, že přišel ve správnou chvíli.

„Znáš Kuklu?“ zeptal se.

„Jakou kuklu?“ škytl Zdeněk.

„Karla Ladislava. To je takovej zapomenutej spisovatel. Letos má stopadesátý výročí narození, nechceš vo něm článek?“

Zdeněk neztrácel ostražitost. „Vo něm sem nikdy neslyšel. Neni zapomenutej právem?“

„No jak se to veme. V jednadvaceti mu hráli hru v Národnim. Soupeřil s Kischem o to, kdo bude zuřivější reportér, a Kukla třeba dřív než on udělal rozhovor s pražským katem. Redigoval před Haškem časopis Svět zvířat a taky si tam vymejšlel různě

ný mystifikace. Slyšel sem dokonce, že krad psy a Haška to pak inspirovalo k té slavné kapitole ve Švejkovi. Kromě toho to byl největší znalec pražského podsvětí.“

Marek byl doktorand na katedře české literatury a často se snažil Zdeňkovi vnutit témata, o kterých musel beztak psát něco do školy. Zdeněk nechtěl mít ze svojí přílohy univerzitní skripta, ale tentokrát vypadal poměrně vstřícně.

„A proč ho teda dneska nikdo nezná?“ vmísila se do hovoru barmanka, kterou téma tak trochu proti její vůli zaujalo.

„To je záhada, právě,“ Marek pokukoval po Zdeňkově výrazu. „Přitom pár jeho knížek vyšlo i za nás, hned po revoluci vydali jeho *Podzemní Prahu* pražský speleologové například.“

Zdeněk spokojeně kývnul. „A tak jo, tak to napiš.“

„Za kolik?“ přešel Marek do útoku.

„Když to bude dobrý tak ti dám dva litry.“

„Musím kolem toho dělat spoustu rešerší, pročíst jeho články v Národní politice...“

„Tak dva a půl. Stejně to musíš načítat na dizertaci.“

„Tak platí.“

Ten e-mail Marek dostal asi týden po tom, co jeho článek vyšel.

Dobrý den... Marku! S radostným rozechvěním jsem si přečetla Váš článek o K. L. Kuklovi... a jsem nesmírně šťastna, že si na tohoto velkého muže ještě dnes někdo vzpomněl! Chtěla bych se s Vámi sejít a navrhnout Vám spolupráci v dalším pátrání po tomto velkém umělci, jehož dvacáté století uvrhlo v zapomnění. Vždyť i jiný velký duch Eduard Bass o něm nespravedlivě napsal, že „duchovní fond Kuklův nevystačil na rostoucí požadavky čtenářstva a populární kdysi autor se octl již před válkou ve velké bídě, v níž dvojnásob těžce nesl své literární i životní ztroskotání.“ Napište, prosím... přijdu kamkoli! Každý všední den od 8 ráno do 8 večer. Děkuji a jsem s pozdravem...! Mája

Marek se musel usmát. Kombinace tří teček a vykřičníků byla poznávací znamení Kuklova „sensačního“ stylu a autorka ho záměrně nebo bezděčně napodobila, což její zprávě dodávalo značně starožitný, a zároveň naléhavý tón. Citovala z Bassova nekrologu, který vyšel jenom v Lidových novinách roku 1930, knižně ne, takže její zájem o Kuklu rozhodně nebyl povrchní. S tím vším kontrastovalo dětské jméno Mája i téměř neomezená denní doba, kdy měla pisatelka čas na setkání.